

Nâng Niu Hoa Nụ

Người ta nói với tôi rằng: "yêu anh nhiều lắm, yêu bằng mệnh
mông!". Người ta nở đóa môi hồng, câu tôi đáp lại: "vô cùng biết ơn".

Người ta - Người yêu - Người thương! Đứng gần, tôi tưởng Quê Hương
tôi về; lát chiêm bao tỉnh, tôi lìa, mùi thơm chắc mãi đi kèm với tôi!

Mười năm, không chuyển khứ hồi. Hai mươi năm cũng xa vời ước
mơ. Ba mươi năm sắp, bây giờ...Tình Yêu Là Một Giấc Mơ Muôn
Trùng?

Tôi về...Liệu có liệu không? Và người ta vẫn nụ hồng trên môi? Sáng, tôi
đi ngắm hoa cười, tôi không là bướm đậu rồi lại bay...

Người ta à, người ta ơi...sao em không hóa chim trời về đây? Anh chờ
em, mở vòng tay đừng cho anh thẳng hai tay vì chờ!

*

Người ta nói với tôi, "Thơ, những dòng anh viết bơ vơ, em buồn!". Biết
thơ là suối có nguồn, là sông có bến, đại dương có gì?

Nếu đừng có cuộc chia ly, đừng dẫu biển nử, người đi bên
người...người yêu thương chẳng hề thôi, biển sông không đổi đời đời
biển sông!

Nói hoài đi em...mệnh mông! Thương em tiếng nói lọt lòng Mẹ ra. Yêu
người, tôi nhớ người ta, nâng niu hoa nụ, nhìn xa...tôi về!

Trần Vấn Lê